

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 22. juli 2018

Kirkedag: 8.s.e.Trin/B

Tekst: Mika 3,5-7; 1 Joh 4,1-6; Matt 7,22-29

Salmer:

SK: 5 * 289 * 369 * 520 * 6

LL: 5 * 394 * 289 * 369 * 520 * 6

Uden dig var alle hjerter kolde...

Uden dig må glæden gå på krykker...

...hele verden går mod ragnarok...

Det er bare nogle af de sætninger, vi skal synge i næste salme. I salmen er der et middel til at dæmme op for dette og konsekvenserne deri:

Lær os en gang til, hvad Jesus lærte. (gentages)

Martin Luther blev gang på gang stillet til regnskab for sin lære og forkyndelse. Hans modstandere brugte mange kneb og midler til at gendrive hans tanker og ord. Gang på gang sagde han til dem: Hvor står det, I siger, i Bibelen? Vis mig det, og jeg tilbagekalder, hvad jeg har sagt.

Hvor står det i Bibelen? Lær os en gang til, hvad Jesus lærte. Luther vil have bibelsk bevis for, at hans ord er falske. Salmens ord får os til at på ny at høre, hvad Jesus lærte, for derved at dæmme op for den Gud-løse verden, det Gud-løse liv. Luthers lære førte også til et helt nyt og anderledes gudsliv, tros- og kirkeliv hos mennesker. Derved blev lære til liv, et liv, der afspejlede en tro. Og præcis det samme er resultatet i salmen, vi skal synge, at det lærte må blive til liv, til tros- og kirkeliv, kristenliv.

Det er også det væsentlige i dagens Jesus-ord. Den som hører disse ord, og handler efter dem, skal ligne en klog mand og vice versa. Høre og handle skal hænge sammen, for at føre noget godt og brugbart med sig.

Og helt i tråd med Luther og Hans Anker Jørgensen, henviser Jesus til sine egne ord som det hørte. Hørte I rigtigt, hvad jeg sagde: Helt i tråd med Luther og Hans Anker Jørgensen, henviser Jesus til sine egne ord som det hørte. Det er så forkert at sige sådan. Desværre er der mange af os, der tænker sådan, der er i hvert tilfælde megen forkyndelse, der siger det sådan. Men det er så forkert, og fuldstændig stik imod både Luther og Hans Anker Jørgensen. Når jeg siger, at Jesus er i samklang med Luther og Hans Anker Jørgensen, så vægter jeg deres ord højere og vigtigere end Jesu ord, end Bibelens ord. Og som konsekvens af det, lader jeg kun Bibelen og Jesus have ret, for så vidt, at Luther og Hans Anker Jørgensen siger det sammen.

Men det er ikke, hvad disse lærer os. De lærer os, først at se/høre, hvad Jesus lærte; hvor står det i Bibelen? Og Luther og Hans Anker Jørgensen har kun ret, for så vidt, deres ord har genklang i Bibelens budskab og i Jesu ord. Derfor er det Luther og Hans Anker Jørgensen, der er i tråd med Jesus, når de kalder til hvad jeg vil kalde bibelsk besindelse. Tros- og kirkeliv skal begrundes i Jesu ord. Vi skal høre Jesu ord og handle derefter, om læren skal blive til en tro, der ser Ham, der åbner bøgéhækkens blade, som åbner døren gennem døden, når vi drikker af hans hjerteblod.

Der er særligt to perspektiver i dette, eller rettere: der er to perspektiver i dette, som jeg vil sætte fokus på i dag. Det ene er nødvendigheden af at tilegne sig Bibelens ord, hvad Jesus lærte, og det andet er, at det lærte bliver til liv, udført liv. Handlinger.

Da jeg var teenager havde jeg en nærmest altopslugende lidenskab. Det var matematik, kemi og fysik. Jeg elskede simpelthen disse fag. I matematik fik jeg stakkevis af ekstra opgaver, for jeg havde i flere år gennemregnet hele matematikbogen indenfor en måned af det nye skoleår. Jeg frydede mig helt vildt, når jeg skulle sidde på mit værelse med en opgave i et af de tre fag, og jeg vidste, at det ville tage nogle timer at komme igennem. Det var nærmest saligt. Jeg kunne hele det periodiske system udenad med alle betegnelser og numre osv. Jeg kunne. Det meste af det har jeg ikke brugt siden 2.G, og mindst 90 % af det har jeg glemt i dag. Skal jeg regne arealet ud i en trekant, så er jeg nødt til at slå op i en formelsamling. Jeg har glemt det, for jeg bruger det ikke mere.

Det er ikke længe siden, jeg læste om en mand, der blev en smule sur, når nogen sådan lidt overbærende trak på smilebåndet, når han fortalte, at han havde sin barnetro. Meningen var, at nogle syntes, det var lidt sjovt, at han stadig holdt fast i den. Oftest, når jeg møder begrebet barnetro, så er det i betydningen, at jeg hørte om Gud, da jeg var barn, og det tror jeg stadig på, og det må være nok. Og det er det jo for så vidt også. Der er bare så meget fra barndommen, der glemmes, når det ikke bruges. Og jeg må indrømme, at meget ofte – ikke altid – men ofte, når jeg møder barnetroens mennesker, så er det også mennesker, der aldrig kunne drømme om at sætte deres ben i kirken eller lukke Bibelen op. Og refleksion over Jesu ord og eget liv, det er en by i Rusland.

Og det er jo ikke, fordi man som kristen skal gå i kirke, skal læse i Bibelen eller reflektere over Jesu ord og eget liv. Men skal det lærte blive til liv, så skal det genkaldes og bruges, ellers glemmes det. Derfor er der i dagens ord en kraftig opfordring til at lære igen, hvad Jesus lærte.

Og jeg synes, det er vigtigt, at vi som kristne ikke skal lære, hvad Luther eller Hans Anker Jørgensen eller for den sags skyld i al beskedenhed Michael Thomsen lærte; men hvad Jesus lærte. Alle de her nævntes lære skal tværtimod holdes oppe imod og måles på, hvor står det, vi siger, i Bibelen? Vi skal lære, hvad Jesus lærte.

Fordi Jesu ord og vore handlinger derpå, de kan blive til noget brugbart. Det lærte og deri det gjorde, det er som at bygge klogt på klippen. Det skaber noget, der står fast. Det skaber et hus på fast grund. Det skaber et liv, hvis grund er solid.

Jeg tror, at det er det at bygge, der er det centrale i Jesu ord. Det er handlingen. Den som hører og handler derefter... siger Jesus. Vi skal høre Jesu ord og handle på dem.

Et tros- og kirkeliv er aldrig kun lære. Det åbner ingen bøjehækkens blade. Det dæmmer ikke op for, at de kolde spekulanter skaber en hverdag uden lys og luft og tid til børn og gamle tanter. Det gør kun den gjorde handling, som udspringer i troens lære.

Jesus henviser til sine ord. Helt konkret henviser han til sine ord i Bjergprædikenen, de tre kapitler, der går forud for dagens ord. Ord om at elske fjenden, bede for forfølgere, tøjle sit begær og sin vrede, bede i hjertet til Gud og ikke som udstillingsvindue for fromhed, yde det nødvendige for næsten, søge Gud, være jordens lys og salt – kort sagt, for nu ikke at skulle remse hele bjergprædikenen op, være det synlige Guds rige på jord. Være de hænder, der rækker ud, fordi Gud vil have, at vi rækker ud, uden tanke for os selv, eller som det siges i salmen: se med kærlighedens øjne og passe på det skabte, fordi det er Guds gave til os.

At lære og handle på Jesu ord, er et livs-byggeri, der kan stå i stormene. Ikke fordi vort byggeri er godt og solidt, men fordi fundamentet er godt og solidt, Jesu ord.

Luthers ord, Hans Anker Jørgensens ord og mine ord, vil blive glemt efter en tid, selv om det godt nok er nu 500 år, vi har husket Luthers ord i; men de vil kun blive husket for så vidt, de er i samklang med Bibelen. Jesu ord er i samklang med Bibelen. Jesu ord er skaber- og genløser Ordet med stort fra Gud. På Jesu ord kan vi leve og dø. Og på Jesu ord skal vi opstå til Guds herlighed. På Jesu ord skal vi møde Guds nåde, og på Jesu ord kan vi være nåde og noget for hinanden.

Vi kan også tage Jesu ord i dag til os således, som det siges til os ved bortsendelsen fra nadverbordet: Vi skal lære, hvad Jesus lærte, handle derefter, og ”deri være Kristi legeme, Gud til ære og hinanden til glæde og gavn”. Deri er vi velsignet, deri er vi en velsignelse, og deri er Gud Fader, Gud Søn og Gud Helligånd æret som den, der åbner bøgerhækkens blade og gir os liv og lys og gør os glade.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen